

[Kjeld Olesen.]

Diskontoforhøjelsen forleden var en yderligere understregning af situationens alvor, selv om den vel ikke kom helt uventet. Danmark er et af de få vesteuropæiske lande, som igennem flere år ikke har hævet diskontoen, og forhøjelsen må ses i sammenhæng med skridt, man har foretaget f. eks. i Sverige for at understrege viljen til at fastholde kronens værdi.

Med augustforliget har vi ikke påstået at arbejdsløsheden er overvundet på kort tid. Jeg tror, det er mere realistisk at gøre det op ved at sige, at vi har taget et afgørende skridt, men det er ikke nok. Hvor det først var en tendens, står det i dag mere tydeligt, at vi på længere sigt må arbejde med det, som nogle kalder for strukturproblemer. Selv med en genskabt økonomisk vækst i løbet af nogle år vil det ikke i sig selv betyde fuld beskæftigelse. Teknologien betyder mindre behov for menneskelig arbejdskraft til at fremstille det samme som tidligere.

Ungdomsarbejdsløsheden, som er ved at udvikle sig til samfundets dårligste samvittighed, har i sig, at samfundet ikke uden videre vil få brug for den tredjedel, der forlader skolen for ikke at få en videre uddannelse. Hertil kommer, at presset på arbejdsmarkedet ikke vil blive mindre. Det er ikke spor for tidligt, at vi allerede nu tager konsekvensen af de prognoser om den mere permanente arbejdsløshed, som stadig flere med indsigt i problemerne har udarbejdet. Det vil ikke blive spørgsmålet, som visse pessimister udtrykker det, at vi i så fald skal til at fordele fattigdommen. Vi skal gøre det klart, at med vor samlede velstand er der råd til at skaffe arbejdspladser, som betyder, at vi kan give tilværelsen nye dimensioner. Det, som vi i vort udkast til et principprogram kalder for vækst i kvalitet. Det er spørgsmålet om, at det bliver mennesker og ikke maskiner, der skal tage sig af mennesker. Jeg tænker på institutioner, skoler, plejehjem, hospitaler og det, der hører med til trivsel på arbejdspladsen. Det er spørgsmålet om, at vi tilrettelægger uddannelsespolitikken, øger mobiliteten for arbejdskraften, skaffer jobs i servicesektorerne, indfører førtidspension, tilstræber at afskaffe overarbejde og på længere sigt får nedbragt arbejdstiden. Forudsætningen er, at vi får mulighed for at tilvejebringe den nødvendige planlægning og de styringsinstrumenter, der skal til.

Men i den nærmeste fremtid, ved vi, tvin-

ger virkeligheden os til at neddæmpe kravene til de fælles udgifter, på samme måde som det gælder den private husholdning, og derfor indeholder åbningstalen ingen løfter om de store udgiftkrævende forslag. Alligevel bliver der nok at tage fat på. Det vil føre for vidt at gå i enkeltheder både i den mundtlige og den skriftlige åbningstale, men den kommende skattereform skal nævnes.

Den første delbetænkning fra et ekspertudvalg, som vi fik for nylig, drejede sig hovedsagelig om fradragene, og en løsning her er jo en forudsætning for, at vi kan nå frem til en endelig kildeskat for de fleste lønmodtagere. Nu venter vi på den næste del, der skal dreje sig først og fremmest om ikke-lønmodtagerne. Vi er utålmodige efter at komme i gang. Men på den anden side må tingene ses i sammenhæng, således at lønmodtagerne ikke skal tro, at det kun er dem, vi vil beskæftige os med. Det drejer sig om den størst mulige forenkling og en bedre fordeling. Vi beklager, at vi ikke for længst har taget det første væsentlige skridt, som vi har foreslået for længst, nemlig at få fritaget de sociale pensioner for beskatning.

Et andet vigtigt område, jeg vil nævne, vil være at føre det punkt i forliget ud i virkeligheden, der taler om, at egentlige kapitalgevinster vedrørende jord og fast ejendom skal undergives en rimelig beskatning.

Og så må det glæde, at vi nu er ved at kunne få en tiltrængt pensionsreform i syne. Arbejdsgruppen er ved at være færdig til at kunne foreslå forskellige muligheder.

Det, vi skal nå frem til, er et ensartet pensionssystem for alle, og vi håber, når lovforslaget fremsættes i næste samling, at vi ikke skal trække tov i lang tid, før en reform er i hus.

Herudover vil jeg nævne to aktuelle spørgsmål.

Vi har i den senere tid kunnet konstatere, at nogle kommuner har anvendt bloktilskuddene til at nedbringe beskatningen. I visse af disse kommuner har det betydet, at man har ønsket helt at afskaffe jordbeskatningen. Der er for os ingen tvivl om, at en sådan fremgangsmåde ikke er i overensstemmelse med det, som var meningen med bloktilskuddene, og jeg vil gerne benytte lejligheden til at efterlyse en kommentar fra indenrigsministeren herom.

Et andet vigtigt punkt, der må nævnes, er boligpolitikken. Vi ved, at udviklingen har skabt nogle uforudsete, store vanskeligheder